

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 371/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť K. K., zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Advokátska kancelária, Gaštanová 3077/17, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. decembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2014 doručená sťažnosť K. K., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

na ochranu ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. decembra 2013 a žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo K. K. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. 12. 2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. 12. 2013 zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Žiline vo veci znova konať a rozhodnúť.

3. Krajský súd v Žiline je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania K. K. na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Polkovej...“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníčkou konania pred Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 241/2011, v ktorom sa domáhala proti spoločnosti O., s. r. o. (ďalej len „žalovaný“), uloženia povinnosti žalovanému doručiť sťažovateľke do vlastných rúk rozhodcovský rozsudok sp. zn. OS 29/2009 z 10. decembra 2009 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Týmto rozhodcovským rozsudkom vydaným stálym rozhodcovským súdom zriadeným žalovaným bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť spoločne a nerozdielne so spoločnosťou S., s. r. o., spoločnosti U., s. r. o., 15 664,82 € s príslušenstvom, nahradiť trovy konania a na účet žalovaného zaplatiť sumu 160 €. Sťažovateľka sa o existencii rozhodcovského rozsudku dozvedela v exekučnom konaní vedenom na jeho podklade, pretože rozhodcovský rozsudok jej nebol doručený. V konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 13 C 199/2010 sa domáhala proti spoločnosti U., s. r. o., zrušenia rozhodcovského rozsudku. Po tom, čo Okresný súd Banská Bystrica žalobe rozsudkom č. k. 13 C 199/2010-170 z 3. novembra 2011 vyhovel a rozhodcovský rozsudok zrušil, Krajský súd v Banskej Bystrici, rozhodujúc o podanom odvolaní, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13 C 199/2010-170 z 3. novembra 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie uznesením č. k. 15 Co 29/2012 198 z 28. marca 2012. Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení tohto uznesenia uviedol okrem iného aj to, že pokiaľ prvostupňový súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok nebol sťažovateľke doručený ani do vlastných rúk a ani fikciou doručenia (sťažovateľka sa v mieste doručenia

v rozhodnom čase nezdržiavala), potom takýto neprávoplatný rozhodcovský rozsudok nemohol prvostupňový súd ani zrušiť. Vychádzajúc z toho sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému rozhodcovský rozsudok jej doručiť, pričom jej žaloba smerovala voči žalovanému ako zriaďovateľovi rozhodcovského súdu, keďže samotný rozhodcovský súd nemá právnu subjektivitu.

Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 241/2011-106 z 26. marca 2013 žalobu sťažovateľky zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že neexistuje zákonná možnosť, aby uložil rozhodcovi, resp. zriaďovateľovi rozhodcovského súdu povinnosť vzťahujúcu sa na postup rozhodcu, resp. rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní podľa § 16 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) alebo do tohto postupu zasahoval, alebo aby súd okrem konania podľa ustanovení siedmej a ôsmej časti zákona o rozhodcovskom konaní preskúmaval postup alebo rozhodnutie rozhodcu. Poukázal i na to, že ak sťažovateľka namieta, že jej rozhodcovský rozsudok nebol riadne doručený, môže tak urobiť v rámci prípadného exekučného konania s následkom zastavenia exekúcie v prípade zistenia, že rozhodcovský rozsudok nie je právoplatný a vykonateľný.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Namietala, že právny názor okresného súdu o neexistencii zákonnej možnosti uložiť odporcovi povinnosť doručiť jej rozsudok nezodpovedá jeho procesnému postupu a ani samotnému výroku rozhodnutia. Ak vychádzal okresný súd z nedostatku svojej právomoci, nie je zrejmé, z akého dôvodu vo veci vykonával dve pojednávania. Existencia právomoci súdu je prvoradou podmienkou konania na súde. V prípade pochybností o jej existencii treba ustanovenie § 7 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) vykladať v súvislosti s právnou úpravou zastavenia konania podľa § 104 ods. 1 OSP a pokiaľ nie je orgán, ktorému by mohla byť vec na prerokovanie a rozhodnutie postúpená, potom nemôže súd konanie pre nedostatok právomoci zastaviť, ale túto otázku si musí riešiť pozitívne vo svoj prospech a vec prerokovať sám. Argumentáciu okresného súdu o možnej ochrane v exekučnom konaní označila za irelevantnú, keďže nemôže žiadnym spôsobom „donútiť“ exekučný súd, aby exekúciu zastavil. Poukázala na to, že návrh na zastavenie exekúcie už

dávno podala a exekučný súd mu dosiaľ nevyhovel. Samotná exekúcia nie je jediným negatívnym následkom úradného postupu rozhodcovského súdu, ktorý rozhodol bez rozhodcovskej zmluvy a rozhodcovskej doložky a nedoručil jej rozhodcovský rozsudok. Týmto jej svojím konaním odňal účinnú ochranu práv, a preto musí existovať orgán, v ktorého právomoci je uložiť rozhodcovskému súdu povinnosť doručiť rozhodcovský rozsudok. Okrem toho je rozhodcovský súd aj napriek výsledku svojej činnosti v podobe rozhodcovského rozsudku súkromnoprávny orgán a rozhodcovské konanie je súkromnoprávnym konaním.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. decembra 2013 tak, že rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 241/2011-106 z 26. marca 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. decembra 2013 nadobudol právoplatnosť 3. marca 2014.

Sťažovateľka sťažnosť na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. decembra 2013 doručenu ústavnému súdu odôvodnila tým, že právny názor, na ktorom je tento rozsudok založený, je dôsledkom ústavne nekonformného výkladu príslušných zákonných ustanovení, je arbitrárny a je aj v rozpore so zákazom denegatio iustitiae. Mlčanie zákona znamená povinnosť sudcu konať, pretože v opačnom prípade by konal v rozpore s týmto zákazom. Všeobecný súd musí vychádzať z toho, že poskytuje v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti pre účely spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov. Konanie pred stálym rozhodcovským súdom nestojí mimo rámca základného práva na súdnu ochranu a keď toto základné právo nerešpektuje, je tu primárne všeobecný súd, aby poskytol súdnu ochranu účastníkovi konania spôsobom konformným s jeho základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Právnou normou, na podklade ktorej možno uložiť povinnosť, tak ako sa jej sťažovateľka domáhala, je zákon o rozhodcovskom konaní upravujúci aj postup a spôsob doručovania účastníkom rozhodcovského konania. Argumentácia o ochrane sťažovateľky v exekučnom konaní je irelevantná, pretože

sťažovateľka nemôže žiadnym spôsobom donútiť exekučný súd, aby zastavil exekúciu. Návrh na zastavenie exekúcie sťažovateľka už dávno podala, avšak dosiaľ jej exekučný súd nevyhovel. Samotná prebiehajúca exekúcia nie je jediným dôsledkom nesprávneho postupu rozhodcovského súdu pri doručovaní písomností sťažovateľke – voči sťažovateľke sa na podklade rovnakého rozhodcovského rozsudku vedie i konanie o odporovateľnosť právneho úkonu pred Okresným súdom Levice sp. zn. 13 Cb 45/2010, v ktorom žalobca tvrdí, že rozhodcovský rozsudok je právoplatný, to všetko napriek tomu, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný bez toho, aby existovala rozhodcovská doložka, a bez toho, aby bol rozsudok sťažovateľke doručený. Sťažovateľka sa nemôže brániť ani postupom podľa siedmej časti zákona o rozhodcovskom konaní, pretože rozhodcovský rozsudok jej nebol doručený, a teda nie je právoplatný – za daného stavu preto rozhodcovský rozsudok nemožno ani zrušiť. Sťažovateľka sa tak dlhodobo nachádza v stave právnej neistoty, v ktorom jej všeobecné súdy odmietli poskytnúť súdnu ochranu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia týchto práv, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. decembra 2013, v podstate s odôvodnením, že ako arbitrárny neobstojí právny názor krajského súdu, podľa ktorého všeobecný súd nie je oprávnený zasiahnuť do priebehu rozhodcovského konania spôsobom, aký žiadala sťažovateľka, čo v konečnom dôsledku viedlo k porušeniu zákazu denegatio iustitiae.

Krajský súd rozsudok č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. decembra 2013 odôvodnil takto:

«Odvolací súd sa v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil/zopakoval niektoré podstatné skutočnosti/argumenty. Zároveň v tomto smere prihliadol na konkrétne námietky odvolateľky.

Nezodpovedá stavu veci námietka odvolateľky o nesprávnom závere okresného súdu, že nemá právomoc vec prejednať a rozhodnúť. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a to aj v spojení s výrokom, možno nepochybne ustáliť, že okresný súd si otázku právomoci ako jednu zo základných podmienok konania vyriešil pozitívne. O tejto skutočnosti svedčí aj jeho procesný postup, keď vo veci nariadil pojednávanie, túto prejednal a rozhodol tak, že žalobný návrh zamietol. Tu je potrebné zdôrazniť, že v prípade posúdenia nedostatku právomoci ako jednej zo základných podmienok konania, súd nerozhoduje o „zamietnutí návrhu“, ale konanie zastavuje.

V prejednávanej veci okresný súd konštatoval, že neexistuje zákonná možnosť, aby odporcovi uložil plnenie povinností vyplývajúcich z § 16 a nasl. ZRK. Tento jeho záver nemožno vykladať ako konštatovanie nedostatku právomoci. Okresný súd nespochybňoval, že navrhovateľka sa môže s uvedeným nárokom obrátiť na súd, ktorý ho prejedná, avšak dospel k záveru, že neexistuje dôvod, na základe ktorého by bola navrhovateľka oprávnená si uvedený nárok uplatniť.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súdna právomoc (jurisdikcia) je zverená primárne súdom. Tak je to aj podľa článku 141 ods. 1 Ústav SR, ktorý znie „V Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.“ V oblasti súkromného práva sa však pripúšťa riešenie sporov aj prostredníctvom rozhodcovského konania (arbitráže). Arbitráž znamená odňatie právomoci štátnym súdom na základe dohody účastníkov sporu, ktorí zveria rozhodnutie už existujúceho sporu alebo budúcich sporov súkromným osobám – rozhodcom. Zásadu zmluvnej slobody v oblasti súkromného práva (hmotného) takto dopĺňa autonómia strán v oblasti procesného práva, prenechať rozhodovanie svojich sporov zvolenému rozhodcovskému súdu. V ZRK sú upravené základné predpoklady (podmienky) rozhodcovského konania a štáty nad ním prostredníctvom súdov vo vymedzenom rozsahu vykonávajú určitú kontrolu. Kontrolnú činnosť všeobecných súdov pripúšťa zákon – ZRK

najmä tým, že umožňuje uplatniť existenciu väd, ktorými trpelo konanie pred rozhodcami, poprípade rozhodcovské rozhodnutie, ak sú takéto vady v rozpore so základnými zásadami, na ktorých spočíva samotné rozhodcovské konanie a rozhodovanie. Prieskum toho, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom, teda základné podmienky preto, aby bolo suspendované ústavné právo domáhať sa svojich práv na nestrannom a nezávislom súde, rieši inštitút zrušenia rozhodcovského nálezu súdom.

Ak aj možno prisvedčiť odvolateľke, že moc rozhodcovského súdu nie je delegovaná zvrchovanou mocou štátu ale pochádza od súkromnej vlastnej moci zúčastnených strán, ktoré si takto určujú svoj osud, táto skutočnosť nič nemení na správnosti záverov okresného súdu o neexistencii právnej normy umožňujúcej súdu uložiť rozhodcovskému súdu doručenie ním vydaného rozhodnutia účastníkovi rozhodcovského konania.

Procesný postup rozhodcovského súdu, ako aj práva a povinnosti účastníkov sú osobitne upravené v ZRK s tým, že tento predpis upravuje aj procesný postup rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní. V prípade väd je kontrolná činnosť všeobecných súdov zabezpečená tzv. inštitútom zrušenia rozhodcovského rozsudku, prípadne dochádza k súdnemu prieskumu toho, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom v exekučnom konaní. V tomto prípade nie je právne významná námietka odvolateľky, že exekučné konanie prebieha, avšak doteraz napriek ňou tvrdeným vadám – riadnemu nedoručeniu rozhodcovského rozsudku nebolo zastavené. Tieto okolnosti sú významné v rámci posúdenia správnosti postupu súdu v exekučnom konaní a prípadného uplatnenia riadnych a mimoriadnych prostriedkov v ňom.

Na základe uvedených skutočností krajský súd rozsudok okresného súdu považoval za vecne správny a tento potvrdil.»

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v odvolaní nastolila, najmä z akého dôvodu dospel k záveru, podľa ktorého je vylúčené žalovanému sťažovateľkou žalovanú povinnosť uložiť. Krajský súd neponechal bez povšimnutia žiadny z odvolacích argumentov sťažovateľky, ktorý má pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu však predovšetkým tvrdila, že toto rozhodnutie je založené na takom výklade a aplikácii dotknutých právnych noriem, ktorý nezodpovedá ich účelu a zmyslu a je ústavne nekonformný.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery

zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

S ohľadom na uvedené sa preto ústavný súd ďalej zaoberal aj argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej krajský súd založil svoje rozhodnutie na ústavne nekonformnom výklade Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého všeobecný súd nie je oprávnený zasiahnuť do priebehu rozhodcovského konania spôsobom, aký žiadala sťažovateľka, čo v konečnom dôsledku viedlo k porušeniu zákazu denegatio iustitiae.

Princíp zákazu denegatio iustitiae znamená, že súd je povinný o veci, na ktorej rozhodnutie je príslušný, rozhodnúť a nemôže o nej nevydať rozhodnutie iba z dôvodu mlčania či nejasnosti zákona.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia presvedčivo a ústavne presne vysvetlil, aký je vzájomný pomer všeobecných súdov a rozhodcovských orgánov. Kontrola rozhodcovského konania zo strany všeobecných súdov je limitovaná zákonom o rozhodcovskom konaní v súlade so zmyslom, účelom a postavením rozhodcovských súdov. Zákon o rozhodcovskom konaní presne vymedzuje, v ktorých prípadoch a akým spôsobom do rozhodcovského konania môže všeobecný súd zasiahnuť (§ 40 – § 50 zákona o rozhodcovskom konaní). Pre všetky tieto zásahy je spoločné to, že sú prípustné až po právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, čo je dané okrem iného aj tým, že do toho času rozhodcovský rozsudok nevyvoláva žiadne právne účinky. Ako vyplýva zo zákona o rozhodcovskom konaní, ide tu o zrušenie tuzemského rozhodcovského rozsudku z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 písm. a) – j) ako dôsledok podania žaloby účastníkom rozhodcovského konania alebo rozhodovanie o návrhu účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon tuzemského rozhodcovského rozsudku, z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. a) – c), resp. aj bez návrhu v prípade podľa § 45 ods. 2.

System právneho poriadku takto vo svojom celku poskytuje komplexnú ochranu nielen účastníkom rozhodcovského konania, ale aj osobám, ktoré spochybňujú takéto svoje postavenie (napr. tvrdením o absencii rozhodcovskej doložky). V takto vytvorenom systéme právneho poriadku niet miesta pre domáhanie sa iných zásahov všeobecných súdov do priebehu rozhodcovského konania, pretože takéto iné zásahy a ich následky sú konzumované výslovne v právnom poriadku stanovenými prostriedkami ochrany patriacimi určeným subjektom. Nemožno preto hovoriť o porušení zákazu denegatio iustitiae zo strany krajského súdu. Krajským súdom vydané rozhodnutie je iba dôsledkom nesprávne zvoleného právneho prostriedku ochrany sťažovateľkou.

Ochranu sťažovateľke vo vzťahu k jej tvrdeniam o nedoručení rozhodcovského rozsudku spôsobujúcom, že tento rozhodcovský rozsudok nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, poskytuje exekučný súd v exekučnom konaní, pretože nedostatok vykonateľnosti exekučného titulu vedie k zastaveniu exekúcie [§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku], resp. vo vzťahu ku konaniu o odporovacej žalobe ju poskytuje Okresný súd Levice vo veci sp. zn. 13 Cb 45/2010 pri právnom posúdení naplnenia pojmu „vymáhateľnej pohľadávky“ ako podmienky úspechu odporovacej žaloby.

Keďže krajský súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, sťažnosť sťažovateľky neobstojí. Iba to, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jej sťažnosti.

Za tejto situácie ústavný súd konštatuje, že uznesením krajského súdu č. k. 7 Co 304/2013-133 z 11. decembra 2013 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014